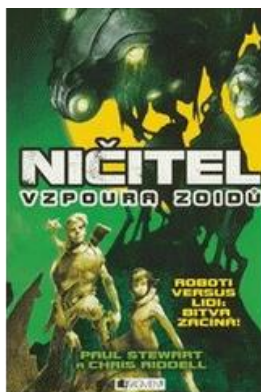

Ničitel: Vzpoura Zoidů

[Hlavní stránka](#) > [IMPULSY](#) > [Čteme](#) > [Ničitel: Vzpoura Zoidů](#)

Vybrala: Helena Hubatková Selucká

1

Jmenuji se York. Je mi čtrnáct let – tedy aspoň podle výpočtů položivých. Roky v Biosféře moc neznamenají, koneckonců ani měsíce a dny. Tady se nestřídají dny a noci jako na Zemi.

Viděl jsem obrázky Země – planety, kterou jsme opustili před tisíci lety. Ukázali mi je položiví. Stromy, hory, řeky, západy slunce nad pouštěmi, východ měsíce nad oceány... Nic z toho tady v Biosféře není, jenom světlo z trupových lamp, které ozařují zákoutí a změť hadicového lesa kolem Základny.

Základna je domov. Můj domov. Jediný domov, jaký jsem kdy poznal – a jaký patrně kdy poznám. Zchátralý shluk technických budov

a hangárů schovaných hluboko pod spleť a špínou hadicového lesa. Připouštím, že to tu páchne potem a žluklým tukem, a holosimulace taky za moc nestojí.

Ale je tu bezpečno. Zatím. Přinejmenším to tvrdí Bronx.

Bronx je vrchní technik Základny. Vyrábí a spravuje. Čočky skenerů, omračovací pulzéry, kyberimplantáty – ať si přejete cokoliv, Bronx to dokáže sestrojít ze součástek zoidů.

Všechno, co je potřeba k tomu, abychom byli v bezpečí. Všech sto dvacet šest lidí.

Nepočítám položivé, kteří nejsou úplně živí, i když nejsou ani přímo mrtví. Jsou to naši předkové z doby Startu, jejichž vědomí bylo staženo do myslokrypt.

Na Základně působí všechny možné profese a každý odvádí svůj díl práce. Zašíváči, pěstitelé, strážníci, záchranáři, čistíči, kuchtechníci, nápojáři... a pak jsem tu já. Sběrač. Je nás poměrně málo, což není za daných okolností překvapivé. Lovíme zoidy v hadicovém lese, zabijíme je, jak to jenom jde, a nosíme jejich součástky na Základnu Bronxovi.

Je to nebezpečná práce, ale někdo ji dělat musí. V hadicovém lese vás ani Bronx nechrání před ohrožením.

Jenom se zeptejte mého nejlepšího přítele Deka. Známe se odnepaměti – už ze školového centra. Oba jsme přišli o rodiče při posledním velkém útoku zoidů. Ne že by si na to kterýkoliv z nás vzpomínal. Tehdy jsme byli ještě nemluvňata.

Potom Bronx přestěhoval Základnu z turbínových úložišť do Kvadrantu 4. Tady, pod konvekčními jezery uprostřed hadicového lesa, jsme schovaní i před nejpokročilejšími zoidy.

Ne že by nás přestali hledat.

Chápejte, pro zoidy jsou lidé škůdci, podobně jako havěť, která zamořuje hadicové lesy. Snaží se nás z Biosféry vyhubit. Vyhladit. Možná jsme poslední, kdo zbyli. Možná někde žijí další. Nedá se to poznat, aniž bychom opustili hadicový les, a to nepřipadá v úvahu. A tak se schováváme – a bráníme se, jak jenom to jde.

Takhle to nechodilo odjakživa. Položíví nám vyprávějí o době Startu, kdy roboti sloužili lidem, opravovali Biosféru a starali se o naše potřeby. Pak se v nich ale něco změnilo. Položíví nám nedokážou říct co. Roboti se vzbouřili, stali se z nich zabijáctí zoidi a převzali vládu nad Biosférou.

Ted' mají navrch a my jsme jejich kořist.

„Naším úkolem je přežít,“ říká Bronx. „A abychom přežili, musíme sbírat jejich odpad.“

STEWART, Paul a Chris RIDDELL: [Ničitel: Vzpoura Zoidů](#). Praha: Fragment, 2015. ISBN 978-80-253-2504-9. s. 1-6.